

Autor: Michal Kesudis

Lidé většinou nemají vlastní názor. Nejeví zájem, je jim to lhostejné a bude jim to lhostejné, dokud nebudou zmírat hlady. Ti pak, kdo názor mají, buďto proces otevřeně vítají: „více takových příchozích, více“; a nebo se naopak vyznačují fašizujícími názory: „barevní a šikmoocí zvyšují kriminalitu a berou nám práci“ – nejsem si jist, který z těch postojů mě děsí víc. Jedno je jisté. Problém vnímají povrchně. Ani se nesnaží prohnat jej hlavou.

Problém masové imigrace má tu zvláštnost, že se za ním skrývají silné zájmy. Vůbec to není tak, že se sto tisíc Afričanů či milion Asiatů rozhodne sám od sebe přestěhovat přes půl zeměkoule...

Žádný národ nikdy v historii se takto svévolně a bezdůvodně netrhal. Ti lidé ze zemí třetího světa byli a jsou manipulováni. Jsou zneužíváni ve své zaostalosti, jsou jim vykládány pohádky o zemi zaslíbené, kde z oken hledí se do mraků, kde hrábě samy hrabou a peníze se samy kutálejí do kapes. Můžete si být jisti, že bez tohoto psychologického znásilnění, bez toho krásného zpěvu se ptáček z hnízda nehne. Ani náhodou. Proto celý ten proces nazýváme důsledně: řízenou ekonomickou migrací. Ta by se dala rozdělit v zásadě do dvou bodů: migrace vnitřní a migrace vnější.

V případě vnitřní migrace budu stručný. Naši Páni by byli velmi rádi, kdyby námezdně pracující se snadno, bez okolků a s širokým úsměvem stěhovali za prací tak, jako jsou na to zvyklí dělníci ve Spojených státech. Silná evropská tradice jim nevoní. Tedy podle toho, jak se jim to zrovna bude hodit, opustíme chalupu zděděnou po rodičích, jejich hroby necháme zarůst travou – nebudeme už o ně pečovat každou neděli; opustíme úplně všechno co nám kdy bylo drahé a kvůli čemu stálo za to žít a přestěhujeme se třeba na druhý konec republiky, aby nás hned vzápětí hnali na jiný konec.

O socializaci člověka si pak budeme moci nechat jen zdát, protože si budeme naprosto cizí. Chtějí-li tedy Pánové, abychom pro ně pracovali, nechť postaví provozy blíže nezaměstnaným. Ať přijdou za Námi, protože My je nepotřebujeme. Oni Nás ano. Rovněž je třeba vynutit, aby města nežila na úkor venkova. Hlavní město na úkor republiky. Západní Evropa na úkor Evropy střední. Neřízená urbanizace s centralismem musí skončit. Po dobrém nebo po zlém.

Ve věci vnější migrace... Společnost, která uzákoní právo ekonomického azylu, musí tak činit

opatrně, promyšleně a hlavně: s přihlédnutím ke svým vlastním zájmům. Před demagogií světoobčanství varuji. Politika – to není pískoviště, na kterém si mohou naivky a zaprodanci plácet své pokusné bábovičky bez ohledu na následky. Politika je především filosofií ekonomických zájmů!

Jediným důvodem, který by mohl ospravedlnit masové přijímání přistěhovalců, může být strategický zámysl posílení geopolitické posice státu. Otázkou pro nás je, zda opravdu chceme vést takovou politiku. A proti komu? A vyděláme na tom opravdu My? Pakliže ano, a já myslím že ne, je třeba přijímat takové lidi, kteří jsou nám blízcí rasou, kulturou, jazykem, aby se nový národní kolektiv zformoval co nejdříve a s co nejmenšími bolestmi.

Pro pochopení našeho problému, a problém to je vskutku kapitální, má stěžejní význam hierarchický charakter společnosti. Ten je přímo založený na nerovnosti mezi lidmi. Čím větší rozpory, tím lépe. Nově příchozí jsou vykořenění, dezorientováni, nerozumí svým novým spoluobčanům, nerozumí zde zavedeným pravidlům, a pokud jsou z jiného kulturního okruhu, rozumět ani nechtějí. Nepřišli kvůli nám a našim zvyklostem, ale kvůli té zlaté kleci, kterou jim kdosi slíbil. Místo toho, aby se socializovali, uzavírají se. Sami se vylučují. Tam, kde je náš kapitalista mít chtěl, tam je má.

Je-li Vám Vaše privilegované postavení jediným měřítkem a současně jediným omezením, shánějte se po nových poddaných ve velkém, ale opravdu ve velkém. S národovectvím, coby přirozenou a nenásilnou formou sebe-identifikace lidí stejného citění a kultury, si hlavu příliš nelámejte. Je těm Vaším zájmům nepohodlné, a proto je házejte do jednoho pytle s nacionalismem, fašismem, komunismem a bůh ví s čím ještě...za to s aparátem moci, s tím počítat musíte. Nejde přece o zájmy národa jako celku. Nejsou to zájmy duchovní ani ideové. Společenské vztahy měli vždy a všude materiální charakter. Zájem přežití a prospěchu fungoval už v prvobytně-pospolné společnosti. O tom si nedělejme žádné iluze.

Jestliže se mocní tohoto světa něčeho obávají, pak je to kultura neprivilegovaných vrstev. Užívám-li slova kultura, nemám na mysli nějaká operetní představení nebo sportovní šou, ale úroveň kolektivního uvědomění a dobrovolného sjednocování ve společném zájmu, socializace. Je-li kultura nepříjemně vysoká, je dobré ji zředit a učinit poddané méně jednotnými skrze nějaké ty nerovnosti.

Představme si Pána, který se kvůli sebevědomým a agresivním odborářům dostává pod tlak: „přivezu tisíc stávkokazů z ciziny, to mi vytrhne trn z paty“. Představme si Pány, kteří musí sledovat, jak se kulturně silné masy pracujících sdružují v politické platformě a hrozí ovládnout politickou scénu: „nepřivezeme tisíce, ale statisíce – ba co, miliony Vietnamců, Číňanů a Mongolů. Vždyť by tam ti chudáci jenom hladověli. A dáme jim práci, na úkor těch našich potížistů. Pořád si jen ztěžují, a vůbec si nás, Pánů, neváží“. Socializaci jsme tedy se štěstím zahnali na útěk, nebo alespoň oslabili a rozpory nám opět krásně narostly.

Nevěříte, že by se něco takového mohlo stát? Ale vždyť ono už se stalo. Zahleďte se k večeru do západního směru. Uvidíte rudou záři nad obzorem. Ale není to známka revoluce. To hoří ulice evropských „multikulturních“ měst návalem všeobecné zloby. Škoda jen, že se ta zloba

neobrací proti původcům problémů. Ještě jsem neslyšel, že by vzplála nějaká přepychová residence.

Rozředování kultury přílivem zaostalosti a jinakosti, o tom jsem přesvědčen, je specifickou metodou třídního boje. Negativní důsledky jejího působení lze stejně dobře, jako u nás, pozorovat i v zemích původu oněch ekonomických migrantů. Dá se předpokládat, že osoby, které se rozhodly emigrovat navždy, bez myšlenek na návrat, byly nějakým způsobem nespokojeny s poměry ve staré vlasti a odmítali se s nimi smířit natož ztotožnit. Nespokojenci všeho druhu byli vždy nositeli revolučních změn. Byli tvůrci vyšší kultury. Aby však svůj pozitivní společenský potenciál mohli naplnit, nesmí umřít ani emigrovat.

Vytrhněte nespokojeného polodivocha z kořenů. Přesadte ho do kulturnějšího prostředí, rázem bude spokojeným či relativně spokojeným polodivochem. A co víc: učiníte-li tak, zabijete dvě mouchy jednou ranou. V zaostalé zemi dojde k sterilizaci společnosti. Byla zbavena nejméně spokojených a tedy nejrevolučnějších vrstev. V zemi silných odborů a silné strany pracujících dochází k oslabení v důsledku naroubování kulturně slabších příchozích. To vše za stavu, kdy nejméně spokojení lidé i v této zemi jsou lanařeni a přetahováni za hranice, aby sehráli podobně hanebnou roli.

Jistě se objeví kritici, kteří můj popis skutečnosti rozcupují na kusy, pro spoustu bílých míst. Já ale nechci psát román. Najdou i nepřesnosti. Například přistěhovalci v ghetech nežijí v přepychu. Víím, že žijí v bídě. Musí žít v bídě, aby byli povolnější a okamžitě bez přemýšlení přijali roli stávkokazů. Kdy si Pán vzpomene. A když na ně zrovna nevzpomíná, dovolí jim alespoň pracovat na černo. No, není to dobrák od kosti? Jistě najdou kritici i jiné vady. Budou však formální.

Masovou, nebo skrytě masovou ekonomickou imigraci do evropských kulturních okruhů z vnějšku a stěhování obyvatel mezi jednotlivými zeměmi EU pod záminkou „volného pohybu osob, zboží a kapitálu“ považuji za jeden z největších zločinů kapitalismu. Přitom nejde vůbec o problém nový. Jsou historicky dokumentovány metody, kterými britská vládnoucí třída programově plnila chudobince a sirotčince na ostrovech, aby je vzápětí vyprazdňovala a oběti nuceně odesílala do zámořských kolonií. A pak, po II.sv. válce a po rozpadu valné části impéria, se směr migrace z nějakého zatím neznámého důvodu obrátil. Nucené stěhování obyvatelstva v masovém měřítku bylo, jen tak pro zajímavost, velice oblíbeným nástrojem východořímských císařů. Stížnost najdete i v bibli. Námezdně pracující občané, kteří se dosud proti zločinům kapitalismu nepostavili s mečem v ruce a dynamitem v čapce, by se měli okamžitě vzpamatovat, chtějí-li se vyhnout mnohem větším problémům. Pro lepší pochopení hrozby doporučuji návštěvu některého z bývalých koncentračních táborů.

Kdo jiný než námezdně pracující, by měl vzít sektářům vítr z plachet? A jak jinak by s tím měl začít, než uznáním, že problém ten a ten reálně existuje? Alibistické strkání hlav do písku je zradou na nás samých!

Namísto doslovu

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

Výroky Pánů jsou smyšleny, ale výroky kmánů jsem slyšel na vlastní uši. Fašizující názory lze slyšet už u některých členů sociální demokracie a mezi komunisty. Když jim je vytknete, cítí se silně dotčeni a hrdě se bijí v prsa, že přece stojí na té správné straně.

Určují-li svůj politický stav nikoliv podle ideologie samotné, ale podle vnějších znaků strany/straníka; jsou-li vnější znaky pro jejich sebe-identifikaci v společnosti dostačující, jakou úlohu v budoucnu ti lidé asi sehrají? A kolik jich teprve dřímá v lůně oné mlčící většiny? Začínám se o nás trochu bát...

Zdroj: Britské listy